

DE MOEDER

Cartouche ontwaakte.

Het was nog volslagen duister, nog nacht.

Hoorde hij daar niet 't piepen der deur?

— Ik heb me vergist, mijn hoofd is wat verhit, mompelde de rover. Laat ik toch kalm zijn! Ik lig hier in Clothilde's kamer, maar bah! 't wijf is dood en begraven.

Begraven!

Maar wie legde 't kindje aan haar boezem? zo klonk het hem weer tegen.

Maar bevond er zich iemand in de kamer, liep er niet iemand over de vloer met een slepende, schuivende stap?

— Ik ben nog opgewonden, dacht de rover. Ik wil slapen.

Maar plots schrok hij vreselijk...

Een hand, een koude hand werd op zijn brandend hoofd gelegd.

— Dit is Clothilde's kamer... en gij slaapt hier?... Hier mag niemand slapen... kom uit dat bed! fluisterde een geheezinnige stem.

Hij wilde overeind springen, zijn pistool grijpen, maar 't was of een loden last hem met geweld neerdrukte.

't Angstzweet brak hem uit...

— Clothilde... Clothilde... en gij, officieren ligt hier, klonk het weer.

Cartouche durfde die gestalte niet aanzien, maar 't scheen of men hem er toe dwong.

— De schim van Clothilde... ze spookt hier... ze heeft geen rust... ze is onboetvaardig gestorven! stormde het in 't hart van de roverkapitein.

— Clothilde... Clothilde! hoorde hij voor de derde maal.

En de hand streek weer over zijn gelaat en de aanraking was koud als ijs.

— Slaapt ge... wordt wakker... hier is Clothilde's kamer, niemand mag hier liggen, zei de gedaante.

En dan galmte het scherp, snijdend, kermend en gillend:

— Clothilde!... Clothilde!... Clothilde!... klonk het wanhopiger nog.

— Bij alle duivels, er is iemand in de kamer, riep Bakelandt.

— Stil, Lodewijk... spreek toch niet... het is een geest.

— Een geest, die ons vermoorden zal! Maar dat gebeurt niet!

En de rover greep het pistool van onder zijn hoofdkussen.

— Mevrouw! klonk nu de stem van Pierre de knecht.

— Margaretha! hoorde men burggraaf de Poil roepen.

— Clothilde!... Clothilde!... Clothilde!... antwoordde de gedaante.

— Maar wat betekent dat toch? kreet Bakelandt. Spreek of ik schiet.

— Schiet niet! smeekte Pierre angstig. 't Is een ongeluk.

— Zal ik nu haast horen wat er hier gebeurt.

— Verontschuldigd ons, zei de burggraaf. Mijn vrouw is in uw kamer gedrongen... zij is zinneloos.

— Clothilde, Clothilde... het is haar vertrek, hier mag niemand slapen! hernam de ongelukkige burggravin, die de echtgenoot en knecht hevig weerstand bood.

— Moet een zot wijf ons in de slaap storen! riep Bakelandt ruw.

BAKELANDT

DE HULLENDE
DOOR

WINTERWONDERSCHAP
2008 - 2009

WINTERWONDERSCHAP

— Mijnheer... eerbied voor mijn gade! zei de burggraaf beledigd.

De kandelaar, waarmede hij lichtte, trilde in zijn hand.

Sluit haar dan op! hernam de rover. Wat komt ze hier doen?

— Ze is niet verantwoordelijk voor haar daden. Gewoonlijk slaapt ze rustig, maar nu moet ze gehoord hebben, dat gij in deze kamer sliipt. Aan dit vertrek zijn voor ons droevige herinneringen verbonden. Laat mij die familiegeheimen ook geheim houden en neemt mijn verontschuldigen aan, zei de edelman op waardige toon.

Inmiddels was Pierre er in geslaagd de schreeuwende vrouw, die nog altijd de naam van haar verloren dochter riep, weg te leiden.

Ook de Poil verliet de kamer.

Men hoorde haar stem door het grote huis nog gillen... Clothilde !... Clothilde ! mijn arm kind !...

Het was de stem der zinneloze moeder.

De moeder van Clothilde.

Waanzinnig !

Anders niets dan de naam van het meisje kwam over haar lippen.

Het overige kende ze niet meer, was zij vergeten, dwaalde af op vele wegen die verwarring bracht in haar geest en haar als een waanzinnige bestempelen deed.

Haar echtgenoot omringde haar met de tederste zorgen en leefde nog alleen voor haar.

Maar al die liefkozingen waren niet bij machte haar het heiligst terug te schenken dat zij op de wereld lief had.

Clothilde bleef weg en met haar het verstand.

En zij leed om al het vergane geluk ! Zij leed, dag en nacht om Clothilde en geen ander woord, geen andere verzuchting kwam haar over de lippen dan haar dierbare naam.

Cartouche hoorde haar nog gillen : Clothilde ! Clothilde. Maar zijn hart bleef onbewogen.

— Een schoon spel, morde Bakelandt. En gij geloofde in een geest.

— Ik was nog slaperig...

— En ge hebt zeker gedroomd van uw oud lief, denk ik.

— Ja... Ik wist niet waar ik was. Dat wijf streelde mijn gelaat.

— Had ze u bij de keel gegrepen !

— 't Was of ik een nachtmerrie had.

— Neen, Cartouche, verberg niet, dat ge waarlijk bang waart.

— Ik bang ?

— Ja, ge waart bevreesd en ge meende, dat de schim van uw lief hier spoken kwam.

— Voor wie ziet ge mij aan ?

— Ontken het niet ! Ge zijt niet gerust nopens een punt, ik weet het wel.

— En welk punt mag dat zijn ?

— Ge weet goed wat ik bedoel.

— Niet waar !

— Ik zal dan duidelijk spreken. Een grappenmaker heeft dat kind in 't graf der moeder gelegd, maar gij denkt aan de werking van geesten. Ontken het niet !

— Onzin !

— Neen, neen, ontken het niet ! En nu hebt ge gemeend dat een geest u hier plagen kwam. Maar er zijn geen geesten, geloof dat ! 't Is goed, dat de knecht en de graaf kwamen, want anders zou mijn pistool dat zotte wijf naar de andere wereld gezonden hebben.

— Door de aanraking dier kille hand, ontstelde ik. En dan die geheimzinnige stem ! Wie is daar nu op voorbereid ?

— Wel, die vrouw is krankzinnig geworden uit verdriet over haar dochter, dat begrijpt ge toch wel. Gij zijt er dus ook de oorzaak van. Cartouche. Maar we moesten onze deur sluiten. Door al ons drinken hebben we dat vergeten. Maar ik zal het nu toch doen, anders komt die gekke vrouw weer over haar dochter spreken.

Dit gesprek was fluisterend gevoerd geworden. Bakelandt stelde nu voor weer te gaan slapen en de schurk, die niet 't minst medegevoel meer bezat, was weldra ingesluimerd.

Cartouche bleef wakend.

Een ogenblik gevoelde de ellendeling spijt over zijn misdaad.

Maar het berouw duurde niet lang.

En toen de nieuwe dag gloorde en Cartouche zijn bed verliet, mompelde hij :

— Laat ik deze nacht maar vergeten ! Eerst meende ik een andere woning te zoeken maar bah ! deze kamer laat me geheel onverschillig. Clothilde is een mijner slachtoffers, juist als Siska, als Louise, als Van Montfort, als Andries Vroonen, als zoveel anderen.

En ik ben nog goed voor haar geweest.

Pierre bracht later 't ontbijt der heren.

— Wat is dat met die vrouw ? vroeg Bakelandt.

— Mijn meesteres...

— Er zijn geen meesteressen meer ! snauwde de rover, die in zijn rol moest blijven. Zit de slavernij er bij u zo diep in, dat gij een zotte vrouw nog meesteres noemt.

Maar nu werd Pierre kwaad.

— Als ik geen meesters meer erkennen moet, dan verwens ik het ook nog langer te dienen ! riep hij driftig.

— 't Is goed, dan zal ik twee Franse soldaten als oppassers halen, sprak Bakelandt kalm.

— De hemel beware ons ! kreet Pierre verschrikt. Maar ik kan niet goed horen, dat ge de citoyenne van dit huis beschimpt. Moest ge haar geschiedenis kennen, ge zoudt ook diep medelijden met haar hebben.

— Vertel ze ons dan !

— 't Is een familiegeheim...

— Wie is die Clothilde, waarop ze zo riep ?

— Ge hebt te veel gehoord, om alles te verzwijgen, hernam de dienaar... Dit kan ik u zeggen, dat Clothilde haar dochter was... die jong gestorven is.

— Gij liegt, kerel ! Is dat een familiegeheim dat verborgen moet blijven.

— Ik heb het recht niet, meer te zeggen.

— Houd dan uw snater !

Pierre vertrok.

BAKELANDT

THE COMPLETE GUIDE

- Waarom ondervroegt ge hem zo scherp ? wilde Cartouche weten.
- Begrijpt ge dat niet ?
- Waarlijk niet.
- Wel om uit te horen, of hij iets vermoedt.
- Vermoedt, dat ik meer van Clothilde weet ?
- Wel ja.
- Die kerel kan niets vermoeden.
- Krankzinnige mensen hebben rare kuren.
- Neen, nu zijt ge niet oprecht, Lodewijk.
- Wat bedoelt ge ?
- Ge vreesde, dat ik deze nacht tot die gekke vrouw meer zou gezegd hebben, dan wel voorzichtig was.
- Wel ja, zo is het. Maar ik ben gerust.
- Ge kent me nog niet !
- Ik bewonder u om uw moed en slimheid, maar deze nacht waart ge toch werkelijk bevreesd, Mathijs. Maar laten we er niet meer over spreken.
- 't Zal 't beste zijn.
- Ik heb honger en die knecht bedient ons goed. Maar die vensters moeten open.

Frisse lucht stroomde binnen, en de roversbazen zaten als grote heren in deze kamer aan de welvoorzienige dis.

Een uur later verlieten ze de woning, want ze waren niet naar Antwerpen gekomen, om lekker te eten en te drinken.

Ze moesten inlichtingen verzamelen voor hun stout plan, de stadskas van Antwerpen te plunderen.

En als twee voorname krijgslieden wandelden ze door de Scheldestad, die in deze tijd stil, ja, doods was, want al hadden de Fransen de Schelde gesloten toch waren scheepvaart en handel van weinig belang.

CLOTHILDE'S VRIENDIN

Een uur na 't vertrek van beide roversbazen viel de klopper op de poort van burggraaf de Poil's woning.

— Zijn die vagebonden nu weer terug ? gromde Pierre. Ze komen zich al met de middagpot bemoeien, want dat volkje is slechts bekommerd om eten en drinken.

De knecht opende de deur, maar stond niet voor de vermeende Fransen, doch voor een bevallig meisje, gehuld in boerse kleedij.

— Wat wenst ge ? vroeg Pierre.

— Woont hier burggraaf de Poil ?

— Ja...

— Is de burggravin ten huize ?

— Maar wat wilt ge dan ? vroeg de knecht verbaasd

— Ik zou de burggravin willen spreken

— Onmogelijk !

— Maar ik moet.

— Ge wenst een dienst als meid...

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955